

Sygn. akt *XVII AmE 92/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. O.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 28 czerwca 2013 roku nr (...) (...) (...)(...)

orzeka:

1. Zmienia pkt. 2 decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 czerwca 2013 roku nr (...) (...) (...)(...) w ten sposób, że wymierza przedsiębiorcy T. O. karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych).
2. Znosi wzajemnie koszty postępowania między stronami.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 92/13*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) (...) (...) (...) z dnia 28 czerwca 2013 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy prawo energetyczne oraz w związku z art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – P. T. O., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) COMPANY T. O. z siedzibą w O., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (...) orzekł:

1. że P. T. O., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) COMPANY T. O. z siedzibą w O., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (...) naruszył warunek 2.2.1. koncesji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8 listopada 2004 roku nr (...), zmienionej decyzją z dnia 27 listopada 2007 roku nr (...), w ten sposób, że wprowadził do obrotu poprzez stację paliw zlokalizowaną w O., ul. (...), olej napędowy, nie spełniający wymagań jakościowych

określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych;

2. za działania opisane w pkt. 1 wymierzył przedsiębiorcy – P. T. O., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) COMPANY T. O. z siedzibą w O., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (...) karę pieniężną w wysokości 25.000zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy złotych), co stanowi (...) przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanej przez ww. przedsiębiorcę w 2012 roku.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód T. O., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) COMPANY T. O. z siedzibą w O. zaskarżył decyzję i wniósł o jej uchylenie w całości i powstrzymanie do rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Pizzu w sprawie o sygn. akt VII K 192/13, który to sąd prowadzi jednocześnie postępowanie karne. Powód wskazał, iż zaskarżona decyzja jest przedwczesna i może doprowadzić do upadku jego rodzinnego przedsiębiorstwa, ze względu na dotkliwość kary pieniężnej jaką nałożył na niego Prezes URE. Nadto podniósł, że zgodnie z orzecnictwem postępowanie o nałożenie kary pieniężnej winno zostać przeprowadzone z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym, stwierdzając przy tym, że wydana decyzja jest przedwczesna, z uwagi na wciąż trwające postępowanie karne, w którym to powód będzie miał możliwość udowodnienia, iż jego zachowanie nie było przyczyną naruszenia warunków koncesji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania wskazując przy tym, iż w jego ocenie zarzuty podniesione w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie, dlatego podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył co następuje:

Stan faktyczny ustalony przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na dzień wydania decyzji to jest 28 czerwca 2013 roku należy uznać za prawidłowy i Sąd przyjmuje go za własny. Powód nie zaprzeczył ustaleniom poczynionym przez Prezesa Urzędu, a jedynie dokonał innej interpretacji ustalonego stanu faktycznego, w związku z czym uznać należało je za przyznane na podstawie art. 230 k.p.c..

Odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W ocenie Sądu, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki prawidłowo przeprowadził wszczęte postępowanie, i ustalił w jego toku, że powód swoją działalnością dopuścił się naruszenia warunków 2.2.1. koncesji udzielonej mu decyzją Prezesa URE z dnia 8 listopada 2007 roku nr (...), mienionej decyzją z dnia 27 listopada 2007 roku nr (...).

Na podstawie art. 57 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej Prezes URE jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie zgodności wykonywanej działalności z udzieloną koncesją lub przestrzegania warunków wykonywania działalności.

Nie ulega wątpliwości, że wobec ustaleń dokonanych przez Prezesa Urzędu pozwany dopuścił do obrotu olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zgodnie z wynikami z przebadanych próbek sprzedawanego przez powoda oleju napędowego, zawierały one znacznie zawyżoną zawartość siarki, co w żaden sposób nie może być uznane za zgodne z obowiązującymi normami, a tym samym za zgodne z udzieloną powodowi koncesją, której zdanie pierwsze warunku 2.2.1 stanowi wprost, że „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem”.

Za prawidłowe Sąd uznał zastosowanie przez Prezesa URE art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy prawo energetyczne zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa

powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Zdaniem Sądu bez znaczenia przy ocenie tej kwestii jest okoliczność w jaki sposób doszło do zanieczyszczenia przedmiotowego oleju napędowego, gdyż powód będąc koncesjonariuszem zobowiązany jest czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych jedynie taki olej napędowy, który swą jakością odpowiada obowiązującym normą.

Powyższa okoliczność jest natomiast istotna w przypadku określenia wysokości kary pieniężnej. Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziąć pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących. Fakt, iż nie zostało w żaden sposób udowodnione, że to powód odpowiada za pogorzenie jakości sprzedawanego oleju napędowego, ani aby miał świadomość o dokonaniu takiego pogorszenia, co dodatkowo może potwierdzać wydane w prowadzonej przeciwko powodowi sprawie karnej orzeczenie Sądu Rejonowego w Szczytnie, stanowi jedną z przesłanek obniżających wysokość kary pieniężnej.

Postawa powoda, w tym okoliczność, iż nie był on dotychczas karany, a naruszenie warunków posiadanej przez niego koncesji było nieumyślne, również przemawia za obniżeniem kary pieniężnej i prowadzi do wniosku, że ustalona przez Prezesa URE wysokość kary pieniężnej jest nieadekwatna.

Zdaniem Sądu zmniejszenie wysokości kary pieniężnej nie stoi w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa energetycznego, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym reguł prawnych w przyszłości. Nałożenie na powoda, który, co należy podkreślić, jest osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, kary pieniężnej w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) spełni swoją funkcję represyjną, zaś prewencja szczególna jest także w wystarczającym stopniu zaspokojona, gdyż kary nawet w tej wysokości, łącznie z całokształtem okoliczności związanych z toczącym się postępowaniem, jest wystarczająco wyraźnym ostrzeżeniem dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa. Tak ustalona kara jest zdaniem Sądu odpowiednia do stwierdzonych naruszeń oraz daje podstawy, by sądzić, że powód nie będzie w przyszłości dopuszczał się naruszeń przepisów ustawy prawo energetyczne oraz jest współmierna do możliwości finansowych P..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt. I i II sentencji.

Powyższe argumenty uzasadniają również w oparciu o art. 102 k.p.c. odstąpienie od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego. W ocenie Sądu zasadnym jest bowiem uwzględnienie zasady słuszności, a w konsekwencji zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c.. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c., promujący uczciwe zachowanie się strony powodowej. Zgodnie art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jako, że przepis nie konkretyzuje pojęcia "wypadków szczególnie uzasadnionych", ustalenie, czy w sprawie zachodzi taki wypadek zależy od oceny sądu – ocena ta musi jednak uwzględniać wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej podjęcie. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania omawianego przepisu zalicza się okoliczności pozostające poza postępowaniem, np. sytuacji majątkowej czy życiowej stron. Ponieważ powód jest osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, obciążenie jej kosztami procesowymi może prowadzić do znaczącego pogorszenia sytuacji majątkowej. Szczególną przesłankę stanowi również fakt, że powód zaniechał sprzedaży oleju napędowego niezgodnego z normami prawa i wdrożył działania mające na celu uniknięcie naruszenia standardów jakości w przyszłości. Z powyższych powodów zdaniem Sądu słusznym jest odstąpienie od ogólnej reguły w zakresie rozliczania kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski